

ТЕШКА КРАЂА У САИЗВРШИЛАШТВУ
(члан 204. став 1. тачка 1. у вези члана 33. КЗ)

Када је код окривљених постојала свест и воља да заједно учествују у извршењу заједничког кривичног дела, тада је у субјективном смислу извршено дело израз њихове заједнице воље, док конкретна подела улога сваког од њих приликом извршења кривичног дела, која је по природи ствари морала постојати, није од утицаја за само постојање кривичног дела, али може бити цењена приликом одмеравања казне окривљенима у виду евентуалног доприноса извршењу кривичног дела сваког од њих.

Из образложења

Пресудом првостепеног суда окривљени УС и ПМ оглашени су кривим због кривичног дела тешке крађе у саизвршилаштву из члана 204. став 1. тачка 1. у вези члана 33. КЗ, и осуђени су казнама затвора, и то окривљени УС у трајању од 8 месеци, а окривљени ПМ у трајању од 4 месеца, обавезани су да оштећеном надокнаде причињену штету и плате трошкове кривичног поступка. Против ове пресуде жалбу је, између осталих, изјавио и бранилац окривљеног ПМ из свих жалбених разлога, са предлогом да се побијана пресуда укине и предмет врати првостепеном суду на поновно суђење, док је АЈТ у Новом Саду предложило да се жалба одбије и пресуда потврди.

Поступајући по жалбеним наводима, Апелациони суд је испитао првостепену пресуду и по службеној дужности у смислу члана 380. ЗКП-а, па је нашао да је жалба делимично основана, и то у погледу кривичне санкције, због чега је окривљеном ПМ уместо казне затвора изречена условна осуда, као и трошкова кривичног поступка, у ком делу је пресуда укинута и враћена на поновно одлучивање, док је жалба у преосталом делу као неоснована одбијена.

Садржински наводима жалбе браниоца окривљеног ПМ првенствено се оспорава „облик учешћа“ овог окривљеног у извршењу предметног кривичног дела, ценећи да се радње овог окривљеног пре свега могу сматрати као помоћ извршиоцу УС, а не као радње „равноправног извршиоца“, те да у прилог оваквог правног закључка изнетог у жалбеним наводима, говори и чињеница да је овај окривљени за своје учешће у делу добио свега 3.000,00 динара, од укупно прибављене противправне имовинске користи утврђене од стране суда у износу од 250.000,00 динара.

С тим у вези, другостепени суд је разматрао наводе жалбе браниоца који тврди да је окривљени ПМ фактички признао да је предузео радње наведене у чињеничном опису радње извршења кривичног дела, али не и само кривично дело из члана 204. став 1. тачка 1. у вези члана 33. КЗ, ценећи да се у конкретном случају може радити само о помоћи извршиоцу окривљеном СУ приликом извршења кривичног дела, из разлога што му је само помагао да уђе у кућу са „лоповским“ и да накнадно изнесе ставри и новац из куће, са минимално прибављеном имовинском користи, с обзиром на укупан износ новца који је критичном приликом одузет. Ови наводи браниоца окривљеног су у целости неосновани и правно неутемељени, имајући у виду да је предметно кривично дело било обухваћено заједничким умишљајем оба окривљена, дакле да је код истих постојала свест и воља да заједно учествују у извршењу заједничког кривичног дела, и тада је у субјективном смислу, извршено дело израз њихове заједнице воље, док конкретна подела улога сваког од њих приликом извршења кривичног дела, која је по природи ствари морала постојати,

није од утицаја за само постојање кривичног дела, али може бити цењена приликом одмеравања казне окривљенима у виду евентуалног доприноса извршењу кривичног дела сваког од њих.

(Пресуда Основног суда у Сомбору бр. К.2187/10 од 17.06.2011. године и пресуда Апелационог суда у Новом Саду бр. Кж.1-107/12 од 28.02.2013. године)